

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 iunie

Seria I, Anul XXXII, Nr. 12 (393), 2026

NOUA BISERICĂ DIN CALEA MARE

Din sumar:

Comunicat: Sesiunea ordinară de primăvară a Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică - pag. 2; Alocuțiunea Papei Leon al XIV-lea la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; Mesajul Papei Leon pentru Ziua Mondială a bunicilor și vârstnicilor, 26 iulie 2026 - pag. 4-5; Maria, de la Înviere până dincolo de Rusalii - pag. 10; Sita de aur: Cum cerni contextul zilnic pentru a extrage esențialul - pag.18.

COMUNICAT

Sesiunea ordinară de primăvară a Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică

Blaj, 4-5 iunie 2026

În perioada 4-5 iunie 2026 s-au desfășurat la Blaj, sub președinția Preafericirii Sale Claudiu, lucrările Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, reunit în sesiune ordinară.

La lucrările Sinodului a participat Excelența Sa Mons. Giampiero Gloder, Nunțiu Apostolic în România și Republica Moldova.

Cu consimțământul Episcopilor, Preafericirea Sa Claudiu a decis convocarea Adunării Bisericii Arhiepiscopale Majore, care, în conformitate cu prevederile canonice, reprezintă organismul consultativ al întregii Biserici prezidate de Arhiepiscopul Major. Acest for bisericesc sprijină Arhiepiscopul Major și Sinodul Episcopilor în asumarea deciziilor necesare reînnoirii pastorale, disciplinare și misionare a Sfintei noastre Biserici.

Sinodul Episcopilor a decis înființarea Semina-

rului Intereparhial din Blaj, prin unificarea seminariilor Arhiepiscopale de Alba Iulia și Făgăraș și Eparhiei de Cluj-Gherla.

În cadrul acestei sesiuni au fost aprobate normele de aplicare ale Ghidului privind protecția minorilor în conformitate cu prevederile legilor civile.

Congregația Inimii Neprihănite a fost recunoscută ca instituție de drept Arhiepiscopal major și i-au fost aprobate Statutele.

Părintele Decan Cristian Barta a prezentat raportul de activitate pe anul 2025 al Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca.

Preafericirea Sa Claudiu a fost ales de Sinod în funcția de Cancelar Major al aceleiași Facultăți.

Episcopii au ales pentru următorii cinci ani componența Sinodului Permanent, din care fac parte alături de Preafericirea Sa Claudiu, Preasfinții Lor Mihai Frățilă și Cristian Crișan și ca Secretar al Sinodului pe Preasfinția Sa Cristian Crișan.

Joi, 4 iunie, în Catedrala „Sfânta Treime” din Blaj a fost celebrată Sfânta Liturghie Arhierescă. Alături de episcopi, preoți și credincioși, la celebrare au participat și călugărițe din Congregația Maicii Domnului, precum și membri ai fraternității „Sfânta Familie din Nazaret”.

Următoarea sesiune sinodală ordinară se va desfășura la Blaj, în intervalul 20-21 octombrie 2026.

Pr. Liviu URSU
Notar

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Mihaela Caba-Madarasi, Cristian Ciulea, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Maria-Mirela Filimon, Eugen Ivuț, Silvia Pantiş.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it;

Tel: 0722.450.013

Abonamente și difuzare: Diacon **Claudiu Boda**

Magazin „Sfânta Tereza”

Str. Ep. Mihai Pavel nr. 4

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Leon al XIV-lea la Rugăciunea *Angelus*

Uși deschise de Spiritul Sfânt
24.05.2026

Dragi frați și surori, o duminică frumoasă!

În această sărbătoare solemnă a Rusaliilor suntem chemați să contemplăm darul Spiritului Sfânt, revărsat din belșug asupra Bisericii primare și, astăzi, dăruit din nou membrilor ei, ca lumină și putere care îi însoțește în orice situație a vieții.

Ne putem opri asupra unei imagini a Spiritului Sfânt pe care ne-o oferă liturgia de astăzi: Spiritul Sfânt deschide ușile. Evanghelia ne spune, de fapt, că „ușile locului unde se aflau discipolii erau încuiate de frica iudeilor” (Ioan 20,19) și, în același timp, Cartea Faptelor Apostolilor ne spune că Spiritul a venit ca un vânt puternic (cf. Fapte 2,2), care a deschis acele uși, i-a împins pe discipoli să iasă și să vestească Vestea Bună a lui Cristos cel înviat.

Ne putem întreba și astăzi: ce uși deschide Spiritul Sfânt? Prima ușă este cea a lui Dumnezeu însuși, în sensul că ne deschide accesul la misterul lui Dumnezeu, așa cum s-a revelat în Isus Cristos. Prin darul Duhului Său, Dumnezeu ne dăruiește credința adevărată, ne face să înțelegem sensul Scripturilor, se face cunoscut ca fiind aproape de noi și ne permite să participăm la propria Sa viață. Spiritul Sfânt ne ajută să avem o experiență personală a lui Dumnezeu, să-l întâlnim în Isus și nu doar în respectarea unei legi, să-l recunoaștem în noi și să descoperim semnele prezenței Sale în viața de zi cu zi.

A doua ușă este cea a Cenacolului, adică a Bisericii. Fără focul Duhului, Biserica rămâne prizonieră a fricii, temătoare în fața provocărilor lumii, închisă în sine și, prin urmare, incapabilă să intre în dialog cu vremurile care se schimbă. Spiritul Sfânt deschide ușile Bisericii pentru ca aceasta să fie primitoare și ospitalieră față de toți, chiar și față de cei care au închis ușile în fața lui Dumnezeu, a semenilor, a speranței, a bucuriei de a trăi. Așa cum amintea Papa Francisc, suntem chemați să fim „o Biserică ce binecuvântează și încurajează [...] o Biserică cu ușile deschise pentru toți” (Omilia din cadrul Liturghiei de deschidere a Adunării Generale Ordinare a Sinodului Episcopilor, 4 octombrie 2023). (...)

Frați și surori, și în zilele noastre, mai ales în această zi de Rusalii, trebuie să-l invocăm pe Spiritul Sfânt, pentru ca El să deschidă toate ușile care încă rămân închise. Avem nevoie să-l redescoperim pe Dumnezeu ca Tată care ne iubește, să zidim o Biserică în care toți să se simtă acasă și să facem să crească o lume fraternă, în care să domnească pacea între toate popoarele. Ca primii discipoli, ne încredem în mijlocirea Fecioarei Maria, Lăcașul Duhului Sfânt și Mama Bisericii.

Să ofere mângâierea lui Dumnezeu
12.04.2026

Dragi frați și surori, o duminică frumoasă!

Evanghelia de astăzi (Matei 9,36-10,8) ne aduce un mare dar, pentru că îi atrage pe toți cei care o ascultă în privirea lui Isus: este o relatare care mărturisește atenția acestei priviri, după cum ne spune și ce vede Domnul. Citim, de fapt, că Cristos, „văzând mulțimile, i s-a făcut milă de ele, căci erau istovite și părăsite” (v. 36). Devenit fratele nostru, Fiul lui Dumnezeu privește poporul, privește umanitatea: vede oprimarea care apasă și violența care face puterile să se ofilească. Vede rănilor războiului și golul consumismului. Vede chipuri reduse la măști, familii sfâșiate de rău și tineri amăgiți de idealuri false. Isus vede și iubește. Iubește și suferă pentru noi și cu noi: compasiunea Sa exprimă nu doar apropierea frățească, ci și dorința Sa de a răscumpăra.

Căci El cunoaște inimile noastre și are grijă de noi. Privind atâția oameni precum „oile fără păstor” (v. 36), Cristos se dedică tuturor ca Bunul Păstor și, ca Domn al secerișului, trimite lucrători în câmpul lumii (cf. v. 38). Care este sarcina lor? Trebuie să ofere mângâierea lui Dumnezeu celor care suferă, aducând caritate acolo unde este sărăcie, speranță acolo unde este suferință, credință acolo unde este neîncredere.

Evanghelia enumeră numele primilor doisprezece „lucrători”: sunt discipoli făcuți apostoli, adică misionari și predicatori. Printre ei, primul pe care îl găsim este Simon, numit Petru. Dar îl găsim și pe Iuda Iscarioteanul, numit ultimul, pentru a ne aminti că poți să-l urmezi pe Isus și să-l trădezi totodată. Și totuși, Evanghelia rămâne pentru toți un cuvânt viu și adevărat. Vestea Bună care se întinde peste veacuri este aceeași, mereu nouă, proaspătă și liberatoare: „S-a apropiat Împărăția cerurilor!” (Matei 10,7). Da, este aproape pentru că în Isus Cristos, Dumnezeu se apropie de fiecare bărbat și femeie, de fiecare popor și națiune. Când această Evanghelie este vestită și trăită, răul se năruiește precum o boală care trece (cf. v. 8), precum o noapte care face loc zorilor, precum moartea învinsă de Cel Înviat.

Astfel transformă privirea lui Isus realitatea. Plină de iubire, inițiativa Sa dă naștere unui popor nou, Biserica, chemată să continue misiunea apostolilor: „În dar ați primit, în dar să dați” (v. 8). Da, darul lui Isus este cu totul gratuit, pentru că valoarea Sa întrece orice măsură: este imposibil de meritat sau de „cumpărat.” Acest har este numele frumos al milostivirii lui Dumnezeu, care ne caută oriunde ne-am afla, pentru a ne atrage spre Sine. „Rugați-l deci pe Domnul secerișului să trimită lucrători la secerișul Său” (Matei 9,38)! (...)

Mesajul Papei Leon pentru Ziua Mondială a bunicilor și vârstnicilor

26 iulie 2026

Dragi frați și surori,

Prin profetul Isaia, Domnul ne promite că nu va uita niciodată pe niciunul dintre noi. El ne asigură că ne-a gravat chipurile în palmele Sale (cf. Is 49,16) și că iubirea Sa este mai puternică decât iubirea unei mame pentru copilul său (cf. Is 49,15). Profetul ne lasă să întrezărim un dialog intim și plin de tandrețe, în care Dumnezeu se adresează fiecărei persoane și întregului Său popor cu apropiere și afecțiune. Și astăzi putem primi aceste cuvinte ca fiind adresate fiecăruia dintre noi și putem auzi în inima noastră această promisiune: **„Nu te voi uita niciodată.”**

Sunt cuvinte care aduc mângâiere și speranță. Ele răspund acelei neliniști dureroase care poate apăsa inima omului: „Domnul m-a părăsit, Domnul m-a uitat” (Is 49,14). De câte ori, în Sfânta Scriptură, mai ales în Psalmi, rugăciunea se naște din strigătul celor care se simt abandonați, neînsemnați sau lipsiți de atenția celorlalți! Din păcate, sentimentul de a fi uitat este o experiență împărtășită de mulți oameni, iar printre aceștia se află numeroase persoane vârstnice.

Iubirea lui Dumnezeu, care nu uită pe nimeni, este un răspuns la anonimul în care viața omului riscă adesea să se piardă. În mod deosebit, existența multor vârstnici pare acoperită de un văl care le estompează chipul și îi împinge spre uitare. Acest lucru se întâmplă atât în casele unde domnește singurătatea, cât și în instituțiile de îngrijire, unde unicitatea fiecărei persoane riscă să fie redusă la un număr de salon sau la o afecțiune medicală.

Celebrarea Zilei Mondiale a Bunicilor și a Vârstnicilor este o ocazie de a redescoperi că Biserica este chemată să fie mamă pentru toți și că, la orice vârstă, putem să ne recunoaștem fii și fiice ai lui Dumnezeu.

De aceea, această Zi să fie un îndemn pentru toți, mai ales pentru cei tineri, de a redescoperi frumosul obicei de a-i vizita pe bunici, pe vârstnicii din familie și pe cei care nu au pe nimeni care să le treacă pragul. Aduceți-le, prin prezența voastră și prin acest mesaj, apropierea și afecțiunea Papei. Faceți ca promisiunea Domnului – „Eu însă nu te voi uita niciodată” – să se transforme într-o întâlnire concretă, plină de căldură și afecțiune.

„Într-o epocă marcată de grabă și fragmentare, omul continuă să tânjească după atenție, recunoaștere, cuvinte binevoitoare și gesturi de tandrețe. Cultura digitală multiplică legăturile și oferă noi posibilități de comunicare, însă inima omului păstrează o nevoie de neînlocuit de apropiere autentică” (*Magnifica Humanitas*, nr. 239).

Biserica înțelege suferința fiilor și fiicelor sale vârstnice. Ea știe prea bine că aceștia sunt adesea priviți prin prisma prejudecăților și considerați o povară; este conștientă că o economie centrată exclusiv pe profit slăbește legăturile familiale; știe că mulți vârstnici sunt lăsați în urmă de copiii obligați să emigreze sau, în unele cazuri, să plece pe front. Tocmai de aceea, Biserica vestește cu bucurie promisiunea Domnului: **„Eu însă nu te voi uita niciodată.”**

Este o bucurie, la orice vârstă, dar mai ales atunci când anii înaintează, să descoperim – așa cum spunea Papa Ioan Paul I – că suntem destinatarii „unei iubiri nepieritoare din partea lui Dumnezeu. Știm că El veghează neîncetat asupra noastră, chiar și atunci când totul pare întunecat. El este Tatăl nostru; mai mult, este asemenea unei mame” (*Angelus*, 10 septembrie 1978). Chiar dacă nu ne este întotdeauna ușor să privim astfel lucrurile,

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

adevărul este că nici la bătrânețe nu încetăm să fim fii și fiice. De aceea, invitația de a ne întoarce în brațele lui Dumnezeu, a cărui iubire este în același timp paternă și maternă, rămâne valabilă în orice etapă a vieții.

Pentru mulți, descoperirea tandreții lui Dumnezeu are loc de-a lungul vieții, uneori chiar în ultimii ei ani. Spre deosebire de trecut, este tot mai frecvent ca cineva să ajungă la vârsta bătrâneții fără să fi avut o experiență autentică de credință. În astfel de situații, bătrânețea – cu întrebările profunde pe care le aduce – poate deveni momentul potrivit pentru a începe sau a relua un drum spiritual.

Pe acest parcurs, omul poate descoperi că Dumnezeu, așa cum spune Sfântul Augustin, „este asemenea unei mame, pentru că mângâie, hrănește și ocrotește” (*Comentariu la Psalmul 27, II, 18*). Această conștientizare ne ajută să nu ne rușinăm de fragilitatea noastră și să înțelegem că avem mereu nevoie unii de alții, de atenție, de grijă și de iubire. Lui Dumnezeu, care se apropie de noi și pe care învățăm să-L recunoaștem în tandrețea Sa, ne putem adresa cu încrederea unui fiu. Nu este niciodată prea târziu pentru a începe să ne întoarcem spre El. Acesta poate fi un mare dar pentru fiecare dintre noi.

Dragi vârstnici, Papa Francisc vorbea despre voi ca despre „un nou popor” (*Cateheza, 23 februarie 2022*), deoarece niciodată în istoria omenirii numărul persoanelor în vârstă nu a fost atât de mare. De aceea este mai important ca oricând să reflectăm împreună asupra vocației noastre atunci când fragilitatea – însoțitoare a ființei umane încă de la naștere – pare să devină mai evidentă.

Aș dori să vă spun: nu vă fie teamă de fragilitate! Tocmai această slăbiciune ascunde în sine noi posibilități și poate lumina toate celelalte etape ale vieții.

Într-adevăr, atunci când „ne recunoaștem fragilitatea, inimile noastre devin capabile să se sprijine reciproc și să-L invoce pe Acela care poate dărui ceea ce nicio putere omenească nu poate garanta: reconcilierea profundă a inimilor și, împreună cu ea, adevărata pace” (*Întâlnirea cu comunitatea algeriană, Bazilica Notre-Dame d’Afrique, Alger, 13 aprilie 2026*).

Astfel putem trăi bătrânețea ca adevărați creștini: fragili, dar în același timp chemați. Un bărbat și o femeie se pot naște din nou chiar și la bătrânețe (cf. In 3,4-6) și pot spune împreună cu profetul: „În convertire și în liniște va fi mântuirea voastră; în seninătate și în încredere va fi puterea voastră” (Is 30,15).

Această putere poate deveni o invitație de a nu recurge la căile dominației și ale forței pentru a construi conviețuirea umană, ci la căile reconcilierii și ale păcii autentice. În acest timp marcat de violența războaielor și de numeroase tensiuni sociale, mulți se întrebă cum va arăta lumea în care vor crește nepoții lor. De aceea, vă îndemn, dragi prieteni, să vă uniți cu mine într-o rugăciune stăruitoare pentru ca pacea să ajungă cât mai curând în întreaga lume.

Dragi frați și surori vârstnici, vă mulțumesc pentru că mă susțineți în fiecare zi prin rugăciunile voastre, mai ales atunci când recitați Sfântul Rozariu. Vă întorc această recunoștință din adâncul inimii și vă încredințez această rugăciune: fie ca Domnul să ne reînnoiască neîncetat în credință, speranță și iubire – El, care nu ne uită niciodată!

Din Vatican, 15 iunie 2026

LEON al XIV-lea

Foto: © Vatican Media și Eugen Ivuț
Traducere: Biroul de Presă EGCO

Sfințirea bisericii din Sântandrei

Eugen Ivuț

În a doua zi de Rusalii, comunitatea greco-catolică din Sântandrei a trăit una dintre acele sărbători care adună laolaltă memoria, credința și speranța unei comunități. După ani de muncă, implicare și grijă pentru moștenirea primită de la înaintași, a avut loc sfințirea lucrărilor de restaurare ale bisericii și a noului Altar, într-un moment de har, comuniune și recunoștință.

Sfânta Liturghie Arhierescă și slujba de sfințire au fost celebrate de Preasfinția Sa Virgil Bercea, Episcopul greco-catolic de Oradea, în prezența Preasfințiilor Lor Călin Ioan Bot, Episcopul greco-catolic de Lugoj, și László Böcskei, Episcopul romano-catolic de Oradea și președinte al Conferinței Episcopilor din România, alături de părintele paroh Avram Romulus Ilie, de preoți din Oradea și comunitățile învecinate, de autorități locale și de numeroși credincioși veniți să împărtășească bucuria acestei zile. Lumina și comuniunea, daruri ale Spiritului Sfânt și temelii ale vieții creștine, au constituit coordonatele fundamentale ale celebrării și ale cuvântului de învățătură adresat de episcopul locului. Răspunsurile liturgice au fost oferite de studenții teologi ai Seminarului Greco-Catolic din Oradea, sub conducerea lect. univ. dr. Radu Mureșan.

Comunitatea a celebrat această zi într-un lăcaș cu o istorie de peste două secole. Potrivit Hrisovului de Sfințire, biserica închinată Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, patronii spirituali ai parohiei, a fost ridicată în forma sa actuală în anul 1782, în timpul păstoririi preotu-

lui Gavril Bobota. Lăcașul a fost renovat în anul 1860, iar în 1907 a primit actualul turn de piatră, în locul celui vechi din lemn, fiind înzestrat cu ceas și două clopote. În anul 1927, biserica a fost reparată și binecuvântată de Fericitul Episcop Martir Valeriu Traian Frențiu, a cărui legătură spirituală cu această comunitate avea să fie evocată în mod deosebit și la sărbătoarea din acest an.

Pornind de la semnificația sărbătorii Rusaliilor și a Evangheliei zilei (In 14,6-7.11-21.26), ierarhul a evocat imaginea apostolilor adunați în rugăciune în Cenuclu, înainte de coborârea Spiritului Sfânt. În această lumină, biserica restaurată din Sântandrei a devenit pentru comunitate un loc în care credincioșii s-au adunat pentru a primi lumina și harul lui Dumnezeu.

La finalul celebrării, ierarhul i-a încurajat pe cei prezenți să rămână statornici în comuniune și în mărturisirea credinței: „Vă îndemn, dragilor, să rămâneți întotdeauna lumină, să rămâneți în comuniune și să aveți puterea de a-L mărturisi mereu pe Dumnezeu, în lumea în care trăim”.

Un moment deosebit al celebrării l-a constituit așezarea în Masa Sfântului Altar a moaștelor Sfinților Martiri Lucentiu, Laudențiu și Amanda (sec III-IV), aceleași moaște așezate la binecuvântarea bisericii de către Fericitul Episcop Martir Valeriu Traian Frențiu în anul 1927. Despre acești sfinți se păstrează puține informații istorice, ei fiind cinstiți de tradiția Bisericii

(continuare în pag. 7)

Resfințirea unei Răstigniri istorice la Moftinu Mic

„Un neam care nu-și cunoaște trecutul este ca un copil care nu-și cunoaște părinții”, spunea marele istoric român Nicolae Iorga. La rândul său, Sfântul Apostol Pavel îi îndemna pe creștini în Epistola către Evrei: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare-aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința” (Evrei 13,7).

Însuflețită de aceste două îndemnuri, mica comunitate din Moftinu Mic s-a adunat luni, 1 iunie, în ziua în care Biserica sărbătorește Preasfânta Treime și se pregătea pentru sărbătoarea Fericitilor Episcopi Martiri, pentru a da mărturie despre credință și identitate, despre datoria de a păstra vie memoria înaintașilor și de a urma exemplul lor de credință. Prilejul întâlnirii l-a constituit resfințirea unei Răstigniri restaurate, amplasată în centrul localității.

Istoria acestei cruci este una deosebită. Ea a fost ridicată în anul 1938 de un fiu al satului, Mihai Pinte, ca semn de recunoștință față de Dumnezeu, față de neam și față de părinții săi. La cumpăna dintre secolele al XIX-lea și al XX-lea, constrâns de dificultățile economice și de contextul istoric al vremii, acesta a ales, împreună cu familia sa, calea emigrării în Statele Unite ale Americii, în căutarea unui trai mai bun. Departele de locurile natale, nu și-a uitat însă rădăcinile, credința greco-catolică și satul în care s-a născut. Din recunoștință pentru toate acestea, a ridicat această Răstignire, care a devenit de-a lungul timpului un simbol al credinței și al legăturii neîntrerupte cu locurile natale.

Mihai Pinte și-a trăit credința greco-catolică și peste ocean, slujind timp de peste cincizeci de ani ca și

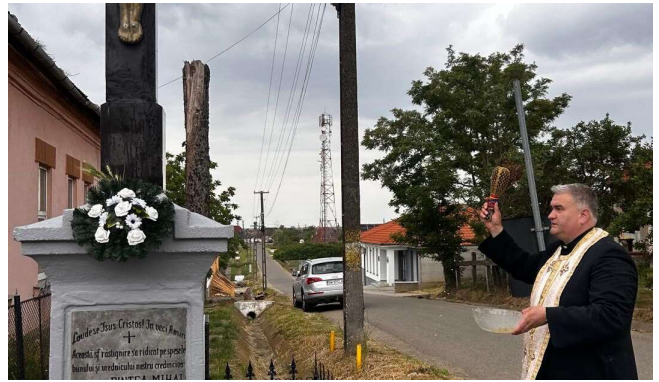
(urmare din pag. 6)

ca martiri ai primelor veacuri creștine, din perioada persecuțiilor romane. Numele lor se regăsesc în vechi martirologii occidentale, mărturie a credinței și a jertfei prin care au rămas statornici în mărturisirea lui Cristos. Alături de aceste sfinte moaște a fost depusă și o relicvă a Fericitului Episcop Martir Valeriu Traian Frențiu, reafirmând astfel legătura spirituală dintre comunitate și marele ierarh care a binecuvântat acest lăcaș în urmă cu aproape un secol.

La această mare sărbătoare au participat credincioși din parohiile greco-catolice din Oradea și din împrejurimi, însoțiți de păstorii lor sufletești, precum și frați creștini din parohia romano-catolică din Palota, alături de păstorul lor sufletesc, într-o frumoasă mărturie de comuniune și fraternitate creștină.

În cadrul celebrării au fost acordate și distincții eparhiale, ca semn de recunoștință pentru slujirea și contribuția aduse vieții Bisericii. Părintele paroh Avram Romulus Ilie a primit Bedernița, distincție acordată clericilor pentru activitatea pastorală și devotamentul lor în slujirea comunității.

Crucea Eparhială pentru Laici, cea mai înaltă distincție acordată credincioșilor laici ai Eparhiei Greco-Ca-

curator al parohiei greco-catolice Parohia Greco-Catolică Sfânta Elena din Cleveland.

Prin grija și bunăvoința părintelui Radu Eugen Sava, monumentul a fost restaurat și resfințit, pentru a rămâne mărturie vie generațiilor viitoare. La eveniment au participat părintele Radu Eugen Sava, părintele Lucian Cociorva, protopop de Carei, domnul Gheorghe David, primarul comunei, domnul Horia Pinte, nepot de frate al răposatului Mihai Pinte, precum și numeroși credincioși și fii ai satului.

Resfințirea acestei cruci nu a fost doar un act de pietate, ci și unul de memorie și continuitate, o reafirmare a faptului că istoria unei comunități trăiește prin oamenii care aleg să o păstreze și să o transmită mai departe. Astfel, prin rugăciune și comuniune, Moftinu Mic și-a cinstit trecutul și a oferit generațiilor tinere un exemplu despre puterea credinței, a recunoștinței și a apartenenței.

Protopopiatul Greco-Catolic de Carei

tolice de Oradea, a fost conferită domnilor Ioan Brazdă, prim-curator al parohiei, Gheorghe Chișvasi și Marcel Neaga, curatorii, în semn de apreciere pentru implicarea lor statornică în viața comunității și pentru contribuția adusă restaurării și înfrumusețării sfântului lăcaș.

Totodată, domniile Ioan Mărcuș, primarul comunei Sântandrei, și Cristian Buzlea, director al Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale (AFIR), au primit Diplome de Mulțumire și albumul Fericitul Valeriu Traian Frențiu, în semn de recunoștință pentru sprijinul acordat proiectelor care au contribuit la renovarea bisericii și la dezvoltarea comunității locale.

Sărbătoarea s-a încheiat într-o atmosferă de bucurie și fraternitate, credincioșii continuând comuniunea în cadrul agapei pregătite de comunitatea parohială. Pentru Parohia Greco-Catolică „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” din Sântandrei, ziua sfințirii bisericii restaurate a fost nu doar un moment de sărbătoare, ci și o mărturie vie a credinței care unește generațiile și a luminii Spiritului Sfânt care continuă să călăuzească pașii comunității.

Mihaela CABA-MADARASI
Biroul de Presă EGCO

Luceafărul poeziei românești

Cu ocazia celor 137 de ani de la trecerea în eternitate, poetul Mihai Eminescu a fost omagiat la Centrul rezidențial „Casa Frențiu”, joi, 18 iunie 2026.

Cuvântul de deschidere a evenimentului a fost rostit de Rebeca Cenan, asistent social principal.

Aprecierile de cinstire a memoriei, acordând deosebit respect și recunoștință poetului Mihai Eminescu, au fost rostite cu mare emoție de către Miorița Săteanu care a arătat că, prin versurile poeziilor sale, poetul a lăsat în urmă o operă nemuritoare și o iubire nemărginită pentru neamul românesc și că, prin poeziile sale, Mihai Eminescu continuă să lumineze sufletele românilor, iar geniul său creator a dovedit dragostea de țară și dragostea pentru graiul nostru românesc.

Rezidenții au contribuit activ la desfășurarea acestui eveniment, cu dăruire și bucurie, prin recitări din cele mai frumoase și edificatoare poezii din operele pline de lumină și patriotism ale poetului.

Participanții au fost cuprinși de emoție la recitarea, de către rezidentul Emil Sauciuc, a poeziei „*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie*”.

Rezidenți și voluntarii prezenți au mai recitat poezii din volumele poezilor locali, naționali și internaționali, cu bucuria pronunțării minunatelor strofe și expresii specifice operei eminesciene.

Astfel, poezia „*Lacul*”, a fost recitată de rezidența

Amalia Artim și rezidentă Maria Pop a recitat poezia „*Ce te legeni, codrule*”

Voluntarii prezenți: poezii Ileana Bodi, Hetes Pascu și Maria Tanca au oferit strălucire evenimentului care a evocat marea sărbătoare prin versurile create, dedicate Luceafărului poeziei românești.

Într-un sentiment de nemărginită apreciere și iubire față de poetul Mihai Eminescu, toți participanții au înflăcărat evenimentul, prin glasurile lor sonore, întinând melodiile foarte cunoscute: „*Somnoroase păsărele*” și „*Pe lângă plopii fără soț*”.

În încheiere, Rebeca Cenan a felicitat pe toți cei prezenți și a mulțumit tuturor pentru modul festiv prin care s-a omagiat „Luceafărul poeziei românești”.

Miorița SĂTEANU

O zi de neuitat pentru copiii din Ioaniș

În cursul zilei de duminică, 31 mai a.c., copiii de la Centrul de tip *afterschool* „Sfântul Martin” din Ioaniș, aparținând Asociației Caritas Eparhial Oradea, au avut parte de o experiență de neuitat în Oradea. La invitația secretarului episcopal Eugen Ivuț, aceștia, însoțiți de Corina Andraș, Cornelia Bud, Ioana Kadar și Anca Onița, s-au alăturat copiilor orădeni pentru a sărbători împreună ziua dedicată lor.

Încă de la primele ore ale dimineții, entuziasmul se putea citi pe chipurile celor mici. Prima oprire a fost la Grădina Zoologică din Oradea, unde fiecare animal descoperit a stârnit uimire, curiozitate și nenumărate întrebări. Privirile pline de încântare și zâmbetele sincere ale copiilor au transformat vizita într-un moment special, memorabil. Ziua a continuat cu surprizele pregătite cu multă grijă de Episcopia Greco-Catolică de Oradea. Atmosfera a fost una de sărbătoare, plină de voie bună, jocuri și momente care vor rămâne mult timp în amintirea copiilor. Au legat noi prietenii, au alergat, au râs și s-au bucurat împreună de fiecare clipă petrecută alături de alți copii. Dintre toate atracțiile, toboganul a fost, fără îndoială, vedeta zilei. Entuziasmul celor mici era de neconținut, iar râsetele lor au răsunat fără încetare, transformând joaca într-o adevărată sărbătoare a copilăriei. Deliciile pregătite pentru ei au completat perfect această zi specială. Clătitele aromate, gogoșile pufoase

și înghețata răcoritoare au adus și mai multă bucurie, oferind copiilor momente de răsfaț și dulce încântare.

Mai presus de toate, această zi a fost despre copilărie, despre generozitate și despre puterea unor gesturi simple de a aduce lumină și fericire în sufletele celor mici. Pentru copiii din Ioaniș, excursia la Oradea a însemnat mult mai mult decât o ieșire: a fost o zi în care s-au simțit apreciați, iubiți și parte dintr-o mare familie, iar amintirile create vor rămâne pentru mult timp în inimile lor. La finalul acestei zile deosebite, gândurile de recunoștință se îndreaptă către secretarul episcopal Eugen Ivuț pentru invitația adresată copiilor din Ioaniș și pentru grija cu care a făcut posibilă participarea lor la această sărbătoare. Mulțumirile se îndreaptă, de asemenea, către Episcopia Greco-Catolică de Oradea și către toți cei care au contribuit la organizarea acestei întâlniri, oferind celor mici darul neprețuit al unei zile pline de zâmbete, prietenie și bucurie.

CARITAS

Pe urmele Fericitilor Episcopi Martiri

În cea de-a doua zi a sărbătorii Coborării Spiritului Sfânt, pe 1 iunie a.c., peste 60 de credincioși din Beiuș și Oradea au participat la Pelerinajul anual la Mănăstirea Greco-Catolică „Fericii Episcopi Români Martiri” din Stâna de Vale, un loc care păstrează vie amintirea episcopilor greco-catolici ce și-au găsit aici, de-a lungul anilor, refugiu pentru odihnă, rugăciune și comuniune frățească.

Pelerinajul, ajuns la a **cincea ediție**, a debutat la Beiuș, prin participarea la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, celebrată de pr. protopop Zorel Zima în parohia „Sfinții Trei Ierarhi”, la care au concelebrat preoții Fechete Mihai și Fechete Iosif de la Stâna de Vale, pr. Florian Gui – coorganizator și coinițiator al acestui pelerinaj încă din perioada slujirii sale la Stâna de Vale – și pr. Marius Obreja, paroh al Bisericii „Sfânta Treime” din Oradea (Nufărul). După acest moment de rugăciune și invocarea mijlocirii Fericitilor Episcopi Martiri, pelerinii au fost primiți cu ospitalitate în sala Oratoriului „Colț de Rai”, unde au servit micul dejun, prin grija membrilor Reuniunii Mariane.

Anul acesta, traseul a fost parcurs doar parțial pe jos, pentru a permite și altor preoți și credincioși din localitățile aflate pe parcurs să se alăture acestui drum de rugăciune. De la Beiuș până la răscrucea din Mizieș, pelerinii au recitat Rozariul, încredințându-Lui Dumnezeu și ocrotirii Maicii Domnului familiile și comunitățile prin care treceau. O nouă porțiune a fost parcursă pe jos la Budureasa, unde rugăciunea a continuat într-un spirit de binecuvântare a satelor și oamenilor întâlniți. Au fost cântate numeroase cântece religioase și Paraclisul Maicii Domnului, transformând parcursul într-o adevărată procesiune a credinței. Pentru a-i însoți spiritual pe participanți, părintele Zorel Zima a pregătit o broșură care a cuprins scurte prezentări ale vieții Fericitilor Episcopi Martiri Greco-Catolici, textul Acatistului dedicat lor și o succintă istorie a Stânei de Vale, oferind astfel un sprijin prețios pentru rugăciune și reflecție pe parcursul întregului pelerinaj.

După un prânz oferit de Parohia Greco-Catolică din Beiuș și câteva momente de popas și comuniune, pelerinii au urcat spre Stâna de Vale. Ultima parte a traseului, de la Crucea din stațiune până la mănăstire, a fost parcursă pe jos, în pofida unei ploii abundente care nu a diminuat entuziasmul participanților. Dimpotrivă, efortul drumului a fost trăit ca o formă de solidaritate spirituală cu cei pe care îi comemorau.

Ajunși la mănăstire, credincioșii s-au adunat în capela așezământului pentru Acatistul Fericitilor Episcopi Martiri, înălțând rugăciuni de mulțumire și cerând mijlocirea celor care au rămas statornici în credință până la jertfa supremă.

În momentele de reflecție care au însoțit întreaga zi, participanții au meditat asupra iubirii revelate de Dumnezeu în Preasfânta Treime și întrupată în viața lui Isus Cristos, iubire pe care sfinții au făcut-o vizibilă în lume. În mod deosebit, exemplul Fericitilor Episcopi Martiri a fost evocat ca mărturie a unei iubiri care a învins suferința și nedreptatea. Chiar și în anii grei ai închisorilor comuniste, ei au rămas fideli lui Dumnezeu și aproapelui, cultivând, asemenea Cardinalului Iuliu Hossu, spiritul de „iertare și iubire” față de cei care îi persecutau.

Pr. Zima a subliniat că „acest pelerinaj spre Stâna de Vale este un drum de întovărire al lui Dumnezeu prin îngerii Săi pe drumul nostru, un pelerinaj către acei Fericii Episcopi Martiri care au poposit nu de puține ori la Stâna de Vale”.

La finalul unei zile marcate de rugăciune, comuniune și recunoștință, participanții s-au întors acasă cu convingerea că Mănăstirea Greco-Catolică de la Stâna de Vale rămâne un loc privilegiat al întâlnirii cu Dumnezeu și al redescoperirii moștenirii lăsate de Fericii Episcopi Români Martiri.

Mihaela Caba-Madarasi
Biroul de Presă EGCO

Foto: Mănăstirea Greco-Catolică Stâna de Vale

Maria, de la Înviere până dincolo de Rusalii

Tăcerea Scripturii și Mărturia Tradiției

Evangelhiile trec sub tăcere orice întâlnire între Isus și Maica Sa după glorioasa Sa Înviere. Cu toate acestea, o tradiție perenă, ce se întinde de la Sfântul Ambrozie până la Sfântul Ioan Paul al II-lea, glăsuiește că „este legitim a cugeta că, în mod verosimil, Maica Domnului a fost prima persoană căreia Cristos cel Înviat I S-a revelat”.

Se subliniază adeseori faptul că primele martore ale Învierii au fost mironosițele, care au binevestit apoi Apostolilor. Totuși, se observă că Maica Domnului pare absentă din relatările pascale: ultima mențiune nominală a prezenței sale fiind la picioarele Crucii. Să fie oare acesta întregul adevăr?

Tăcerea cu privire la Maria, Născătoarea de Dumnezeu, în relatările teofaniilor Celui Înviat, așa cum sunt ele pecetluite în Sfintele Evanghelii, a suscitat dintotdeauna profunde interogații și numeroase hermeneutici.

Este o constantă a Tradiției a considera - deși faptul nu este consemnat în canonul evanghelic - că Cristos cel Înviat S-a arătat mai întâi Maicii Sale. Această tradiție neîntreruptă, asumată ca certitudine de evangheliile apocrife și de Sfinții Părinți (precum Sfântul Ambrozie, care afirma: „Maria a fost prima în vedere și prima în credința învierii lui Cristos”), dăinuie până în zorii epocii noastre. Rămâne de referință cateheza Papei Ioan Paul al II-lea din 21 mai 1997, care statua: „Este legitim a cugeta că, în mod verosimil, Mama a fost prima persoană căreia Isus cel Înviat I S-a arătat”.

Cunoaștem, într-adevăr, că paginile evanghelice nu epuizează totalitatea cuvintelor și a gesturilor mântuitoare ale lui Isus. După cum ne încredințăm Sfântul Evangelist Ioan: „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi și alte multe semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui” (In 20, 30-31). Prin urmare, esența depozitului credinței este extrasă din Scripturi, fiind însă lecturată prin prisma experienței ecleziale bimilenare. Aceasta nu exclude existența unor adevăruri de credință care, deși nu sunt atestate explicit în Noul Testament, sunt într-o deplină și rațională conformitate cu datele evanghelice - așa cum este, de pildă, Dogma Adormirii și Ridicării cu trupul la cer.

Astfel, tăcerea scripturistică asupra întâlnirii cu Maica Sa nu constituie o negație a priori, ci dimpotrivă, Tradiția Bisericii ne îndeamnă să o receptăm ca pe un fapt de înaltă probabilitate spirituală.

O hermeneutică a prezenței Mariei sub Cruce

Putem aprofunda această temă dintr-o perspectivă vă propriu-zis scripturistică. Ultima mențiune a Maicii Domnului în ordinea narativă a Evangheliilor ne-o înfă-

țișează la picioarele Crucii (In 19, 25-26). Anumite nuanțe ale acestei apariții finale sunt teologic covârșitoare.

Maica lui Isus „stătea” lângă Cruce. Această postură („stabat”) este simbolul neclintirii în credință în clipa jertfei supreme a Fiului Său. Îndurerată, dar fermă în certitudinea launtrică. Astfel, prezența Mariei sub Cruce a fost mereu interpretată ca o participare ipostatică la drama morții lui Cristos, o participare susținută tainic de certitudinea Învierii Sale.

Mai mult, prin apelativele „Femeie” și „Mamă”, Cristos deschide orizonturi ce transcend grija filială umană. Maria este „Femeia” - figură a Bisericii și a umanității restaurate - și „Mama” care ocrotește noul ucenic, reprezentând întreaga comunitate a credincioșilor. Maria este, prin excelență, custodele credinței pascale nealterate, pe care Biserica o păstrează ca pe tezaurul său cel mai de preț.

Concluzie: Puntea dintre Cruce și Rusalii

Deși relatările arătarilor pascale nu o numesc, Maria re apare în Faptele Apostolilor (1, 12-14), stăruiind în rugăciune alături de cei unsprezece. Ea este prezentă în inima Bisericii născânde, constituind puntea vie între jertfa Crucii și lumina Învierii.

Prin urmare, dincolo de cronologia istorică a unei apariții, certitudinea Noului Testament rezidă în prezența pascală a Mariei în viața Bisericii. Ea rămâne icoana ideală a credinciosului care interiorizează Misterul Pascal, păstrând nestinsă pentru întreaga Biserică făclia credinței în Cel care a biruit moartea, trecând spre viața veșnică.

„Cântecul Memoriei și Eroii Rezistenței de la Nucșoara”

Într-o atmosferă de profundă emoție și reflecție, Casa Memorială „Iuliu Maniu” din Bădăcin a găzduit luni, 1 iunie 2026, evenimentul „Cântecul Memoriei și Eroii Rezistenței de la Nucșoara”, dedicat evocării uneia dintre cele mai impresionante pagini ale rezistenței anticomuniste românești.

Participanții au avut ocazia să urmărească documentarul „Toma Arnăuțoiu. Aripa din stâncă”, realizat de Cristina Chirvasie, o evocare emoționantă a sacrificiului, curajului și credinței celor care au ales să se împotrivescă regimului comunist.

Evenimentul a continuat cu spectacolul-concert „Cântecul Memoriei”, susținut de Ioana-Raluca Voicu-Arnăuțoiu, la vioară, fiica eroului rezistenței de la Nucșoara, și de Cristina Chirvasie, care a oferit publicului lecturi de o mare sensibilitate și profunzime.

Proiecția a fost completată de intervenția domnului dr. Marin Pop, cercetător al Muzeului Județean de Istorie și Artă Zalău, care a prezentat contextul istoric al evenimentelor și activitatea grupului de rezistență condus de Toma Arnăuțoiu.

La final, cei prezenți au avut posibilitatea de a intra în dialog cu doamna Ioana-Raluca Voicu-Arnăuțoiu, adresând întrebări și împărțind impresii despre

destinul eroilor rezistenței anticomuniste.

Mulțumim tuturor celor care au fost alături de noi și care contribuie la păstrarea vie a memoriei celor ce au apărut, cu prețul libertății și al vieții lor, valorile credinței, demnității și libertății.

Moderatorul întâlnirii a fost Ana-Maria Borz.

Evenimentul a fost organizat de Casa Memorială Iuliu Maniu și Muzeul Județean de Istorie și Artă Zalău, în colaborare cu Fundația Culturală Memoria din București.

<https://www.facebook.com/CasaMemorialaIuliuManiu>

Miriam Zima a reprezentat România la reuniunea COMECE

Timp de trei zile, între 3 și 5 iunie 2025, Bruxelles-ul a devenit loc de întâlnire, dialog și reflecție pentru tineri catolici din întreaga Europă, reuniți în cadrul întâlnirii anuale **COMECE Youth Net**, rețeaua care aduce împreună reprezentanți ai tinerilor desemnați de Conferințele Episcopale din statele europene. România a fost reprezentată de Miriam Zima, delegată să prezinte experiența și preocupările tinerilor catolici din țara noastră în acest context european.

Organizată de **Comisia Conferințelor Episcopale ale Uniunii Europene (COMECE)**, reuniunea a oferit participanților oportunitatea de a reflecta împreună asupra provocărilor care marchează generația tânără și asupra modului în care aceasta poate contribui la construirea viitorului Europei.

În cadrul sesiunii dedicate prezentării situației tinerilor din fiecare țară participantă, Miriam Zima a vorbit despre inițiativele desfășurate în România, despre implicarea tinerilor în viața Bisericii și despre provocările pe care aceștia le întâlnesc într-o societate aflată într-o continuă transformare. Dincolo de diferențele culturale și sociale, discuțiile au arătat că tinerii europeni împărtășesc preocupări asemănătoare, legate de participarea la viața publică și eclezială, de asumarea responsabilității și de căutarea unor modele autentice de leadership.

Programul reuniunii a inclus întâlniri cu repre-

zentanți ai principalelor instituții europene, oferind participanților posibilitatea de a înțelege mai bine mecanismele de funcționare ale Uniunii Europene și provocările cu care aceasta se confruntă. Vizita la Parlamentul European și dialogul cu eurodeputata slovacă Miriam Lexmann au deschis o reflecție amplă asupra democrației, valorilor și viitorului Europei, fiind evidențiat rolul cetățenilor în apărarea și promovarea principiilor care au stat la baza construcției europene: demnitatea umană, libertatea, solidaritatea și respectul pentru diversitate.

Participarea României la această întâlnire a reprezentat o oportunitate de a face cunoscute inițiativele și preocupările tinerilor catolici din țara noastră, contribuind totodată la consolidarea relațiilor și a colaborării dintre tinerii implicați în rețeaua **COMECE Youth Net**.

Miriam Zima

Oficiul National pentru Pastorația Tineretului

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor din Haieu-Băile „1 Mai”

Comunitatea greco-catolică din Haieu – Băile „1 Mai” a celebrat pe 31 mai a.c., sărbătoarea Rusaliilor, momentul în care Spiritul Sfânt s-a coborât asupra Apostolilor, întărind Biserica în misiunea sa de a vesti Evanghelia. În semn de comuniune dar și diversitate, au fost prezenți aici oaspeți din Iași, Timișoara și alte părți ale țării.

Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a fost celebrată de pr. prof. Ioan Fărcaș, din Blaj, împreună cu preotul locului, pr. Ștefan Madarasi, și un sobor de preoți. La frumusețea celebrării au contribuit tinerii seminariști ai Centrului „Don Orione din Iași” însoțiți de Pr. Andrei Lorent, Pr. Cristian Andrieș și Fratele Mihai Bălțeanu, și membrii Corului „Harmonia Christi” din Timișoara, coordonați de profesorul Iustin Călin, care, prin cântările lor, au însoțit rugăciunea comunității și au dat un plus de solemnitate sărbătorii.

În cadrul Sfintei Liturghii, un tânăr din comunitate a primit Sacramentul Sfântului Mir, iar doi copii ai parohiei au primit Sfânta Împărtășanie Solemnă, trăind un moment important pe drumul lor de credință. Alături de familiile lor și de întreaga comunitate, aceștia au participat la o celebrare care a evidențiat frumusețea și bogăția vieții sacramentale a Bisericii.

Sărbătoarea, pregătită în colaborare cu părintele Francisc Lăcătuș, directorul Centrului Don Orione din

Oradea a făcut posibilă organizarea unui program spiritual bogat și a oferit comunității ocazia de a trăi mai intens sărbătoarea Coborârii Spiritului Sfânt.

Duminica Rusaliilor s-a încheiat prin celebrarea *Vecerniei Plecării Genunchilor* și a *Adorației Euharistice* pregătite de doamna Diana Mocan, credincioasă a parohiei. Împreună cu seminariștii Centrului „Don Orione” din Iași și cu membrii Corului „Harmonia Christi”, credincioșii s-au adunat din nou în rugăciune pentru a invoca darurile Spiritului Sfânt asupra comunității, a familiilor și a întregii Biserici. Momentele de adorație și rugăciune au oferit participanților prilejul unei întâlniri personale cu Cristos prezent în Sfânta Euharistie. Cântul, textele liturgice și timpul petrecut în tăcere înaintea Preasfântului Sacrament au creat cadrul unei reflecții profunde asupra chemării fiecărui creștin de a fi martor al Evangheliei în lumea de astăzi.

La finalul zilei, comunitatea a înălțat aceeași rugăciune: „Vino, Spirite Sfinte! Reînnoiește-ne, călăuzește-ne și fă-ne martori ai iubirii lui Cristos în lume!”. Cu această invocare în inimă, credincioșii au încheiat sărbătoarea Rusaliilor, încredințându-și viața și activitatea ocrotirii și călăuzirii Spiritului Sfânt.

Parohia Greco-Catolică Haieu – Băile „1 Mai”

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor de la Sanctuarul Eparhial din Oradea

„Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu.”

Sub îndemnul Mântuitorului, Sanctuarul Eparhial „Maica Domnului” din Oradea a devenit, duminică, 7 iunie, locul unei întâlniri de neprețuit. În cadrul unei Sfinte Liturghii solemne, celebrate de pr. paroh Augustin Budău, alături de pr. Gabriel Pal și de alți preoți invitați, șase copii și-au deschis porțile inimii pentru a-I face loc lui Isus, primindu-L pentru prima dată în Sfânta Împărtășanie, sub chipul pâinii și al vinului.

Evenimentul a reprezentat punctul culminant al unei perioade de câteva luni de formare spirituală, parcursă de copii prin cateheză, rugăciune și spovadă.

În fața altarului, cu lumânări aprinse în mâini – simbol al luminii lui Cristos primite la Botez – și înconjurați de dragostea părinților și a întregii comunități, cei mici și-au reînnoit făgăduințele baptismale și s-au unit cu Isus în taina Euharistiei.

Semnificația spirituală a acestui pas a fost pusă în lumină și de pr. Gabriel Pal, care, în predica sa, a evocat cuvintele Papei Benedict al XVI-lea, amintin-

du-le celor mici că primirea Sfintei Euharistii nu este doar un ritual, ci începutul unei prietenii autentice, statornice și pline de frumusețe cu Isus Cristos. Totodată, a subliniat faptul că suntem cu toții copii ai lui Cristos, chemați să trăim zilnic sub semnul iubirii Sale necondiționate, și a invitat întreaga comunitate să își asume misiunea de a ocroti această credință curată prin puterea propriului exemplu.

Frumusețea și solemnitatea sărbătorii au fost amplificate de prezența copiilor din Oratoriul „Sfântul Francisc de Assisi”, care, sub atenta îndrumare a pr. diacon Mihai Dumea, și-au unit glasurile în rugăciune, animând Sfânta Liturghie. Aceștia au fost acompaniați la pian de Mihai Bârlescu, la chitară de prof. George Demian, la fluier de pr. Ionuț Cherecheș și la flaut de Larisa Mățiș.

A fost o sărbătoare de suflet, o zi în care inocența copilăriei și veșnicia credinței și-au dat mâna într-o îmbrățișare tainică. Prima Sfântă Împărtășanie nu este doar o amintire pentru mai târziu, ci hrana spirituală care le va călăuzi pașii de-a lungul întregii vieți.

Carla MARIN
Sanctuarul Eparhial „Maica Domnului” Oradea

Sfințirea noii biserici greco-catolice din Calea Mare

În Duminica a II-a după Rusalii, comunitatea greco-catolică din Calea Mare a trăit un moment de profundă bucurie și împlinire spirituală prin sfințirea noii biserici parohiale cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”. Ceremonia a fost oficiată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, în prezența monseniorului Luca Caveada, secretar al Nunțiatului Apostolic în România, și a unui sobor de preoți.

Slujba de sfințire și Sfânta Liturghie arhierască au fost înfrumusețate prin răspunsurile liturgice oferite de Corul „Schola Cantorum” al Seminarului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea, dirijat de maestrul prof. dr. Radu Ioan Mureșan.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa Virgil Bercea a evidențiat semnificația acestui moment pentru comunitatea din Calea Mare și a amintit de drumul parcurs de credincioși până la ridicarea noului lăcaș de cult, a amintit, de asemenea, și de invitația Mântuitorului de a-L urma și de a deveni cu toții mădulare vii ale bisericii Lui:

„Lăudat să fie Isus!

Domnule primar, dragii mei, mă bucur foarte mult să fim împreună astăzi, aici, la Calea Mare, la sfințirea bisericii greco-catolice din localitate. Sunt puțin trist, fiindcă lipsește o persoană care, de dincolo de zări, cu siguranță ne vede: badea Toader.

Înainte de a avea această biserică, știm că Sfânta Liturghie s-a oficiat într-o casă, apoi într-altă casă. Să-I mulțumim lui Dumnezeu că trăim în România de astăzi, într-o libertate de conștiință. Noi am trecut prin această perioadă de încercare de 40 de ani, în care Biserica noastră a fost scoasă în afara legii și multă lume, foarte multă lume, a avut de suferit. Dar nu doar greco-catolicii; au fost și romano-catolici și ortodocși. Însă dintre ai noștri mulți au fost închiși pentru marea vină și pentru simplul fapt că au fost greco-catolici.

Astăzi am auzit această Evanghelie în contextul în care sfințim noua biserică din Calea Mare. Mântuitorul era pe malul Mării Galileii și îi întâlnește pe primii apostoli, cărora le spune: „Veniți după Mine!”. Ce mare lucru este această chemare!

Dacă ne întoarcem în contextul anului 1700, istoricii de astăzi ne spun că ceea ce s-a întâmplat atunci nu a fost același lucru cu ceea ce a avut loc în 1948. Nimeni nu a fost constrâns și nu toți ortodocșii de la 1700 au devenit greco-catolici; a fost un context diferit față de cel din 1948. Actul Unirii s-a semnat din convingerea interioară că unirea cu Roma, înainte de toate, le aduce libertate și demnitate românilor, care nu erau recunoscuți nici ca religie, nici ca națiune.

Istoria trebuie revăzută cu seninătate, fără să ne răzbuim unii pe alții. Noi, ca greco-catolici, la 1700,

nu am făcut altceva decât să împlinim această chemare a Domnului, pe care o adresează și sfinților apostoli: „Veniți după Mine!”. Aceasta înseamnă să renunți la tot ce ai pentru ceva mai mare, pentru promisiunea Domnului, pentru Împărăție. Românii noștri au renunțat și s-au unit cu Roma pentru limba noastră, pentru nimic altceva.

Tot în Evanghelia de astăzi ni se spune: „De îndată au lăsat mrejele și au plecat după El.” Lăsând mrejele, noi, astăzi, cei care suntem contemporani unii cu alții, înțelegând istoria așa cum a fost și trăind în armonie unii cu alții, ca frații, ascultăm chemarea Domnului și Îl urmăm. (...)

În Apostol am auzit că ni se spune: „Fapta Legii este scrisă în inima lor.” Fapta Legii, dragilor, este scrisă în inima tuturor. Aceasta ne cheamă să facem binele, să iertăm și să iubim. Reușim să înțelegem la ce dorea să ne cheme Sfântul Apostol Pavel? La bine, la iertare și la iubire. La aceasta suntem chemați, pentru a deveni pescari de oameni asemenea apostolilor.

Acum, această nouă biserică este locul care ne adună pentru a celebra Sfânta Liturghie și Sfintele Sacramente, pentru a crește în sfințenie, bunătate, iertare și iubire, pentru ca, mai apoi, privindu-ne, lumea să poată spune: „Priviți-i cum se iubesc!”.

Suntem noi capabili, în acest moment în care sfințim o nouă biserică, să trăim aceste valori cu adevărat? Să-L ascultăm pe Domnul? Să mergem și să fim noi, creștinii, cei care se iubesc și oferă un model de familie pentru societate? La aceasta ne cheamă Domnul. Istoria este bine să o cunoaștem și să ne-o asumăm, iar realitatea zilei trebuie să o trăim în Domnul. „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții precum Eu v-am iubit pe voi.”

Doresc, în aceste momente, să le mulțumesc credincioșilor de aici, din Calea Mare, pentru că și-au dorit o biserică, iar bunul Dumnezeu i-a binecuvântat cu ea.

Doresc să-i mulțumesc și domnului primar

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă a copiilor din Parohia Plopiș

Duminică, 14 iunie 2026, în Duminica a II-a după Coborârea Sfântului Spirit, Parohia Greco-Catolică din Plopiș a trăit un moment deosebit de bucurie și har. Nouă copii ai comunității au făcut pentru prima dată Sfânta Taină a Spovezii și Împărtășania Solemnă, pășind astfel într-o etapă nouă a vieții lor de credință.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de părintele paroh, Pr. Ioan Șanta, alături de părintele protopop de Șimleu, Pr. Nicolae Bodea, care s-a alăturat comunității pentru a împărtăși bucuria acestui eveniment.

Pornind de la Evanghelia duminicii (Mt 4,18-23), preoții le-au vorbit copiilor despre chemarea fiecărui creștin de a deveni apostol al lui Cristos în lume. Ei i-au îndemnat să răspundă cu ascultare și generozitate chemării lui Dumnezeu, să își păstreze sufletele curate

prin rugăciune, spovadă și împărtășire deasă și să rămână mereu aproape de Biserică.

Un cuvânt de încurajare a fost adresat și părinților, cărora li s-a reamintit misiunea și responsabilitatea pe care o au înaintea lui Dumnezeu de a-i călăuzi pe copiii lor pe calea credinței, de a le oferi exemplul unei vieți creștine autentice și de a-i ajuta să rămână cât mai aproape de Domnul.

Această zi de sărbătoare rămâne un moment de neuitat pentru cei nouă copii și pentru familiile lor, o zi în care comunitatea parohială s-a unit în rugăciune și mulțumire, cerând de la Dumnezeu binecuvântare și statornicie în credință pentru noii primitori ai Sfintei Euharistii.

Parohia Greco-Catolică Plopiș

(urmăre din pag. 14)

pentru terenul primit aici, unde am construit biserica. Doresc să le mulțumesc preoților care au slujit aici: părintele Dărăban, părintele Chivari, părintele Aurel și tuturor celor care s-au jertfit pe Altarul Credinței pentru dumneavoastră.

Doresc să-i mulțumesc părintelui vicar general, Mihai Vătămanelu, pentru grija pe care a avut-o în construirea acestei biserici, domnului arhitect care a proiectat biserica și monseniorului Caveada pentru prezență și pentru faptul că este aici, în mijlocul nostru, rugându-l să transmită salutări și mulțumiri nunțului apostolic, Giampiero Gloder.

Vă mulțumesc dumneavoastră tuturor, celor care sunteți prezenți astăzi aici. Nu uitați, dragilor: Domnul ne cheamă pe fiecare dintre noi și trebuie să-I ascultăm glasul cu inima și sufletul și să devenim fie-

care dintre noi, acolo unde suntem, misionari ai Lui, mărturisindu-L în fiecare moment și în fiecare zi."

În semn de apreciere pentru activitatea pastorală și pentru implicarea în edificarea noii biserici, Preasfinția Sa Virgil Bercea i-a oferit părintelui paroh Aurel Teodor Popa o cruce pectorală. De asemenea, credincioșii care au contribuit la construirea lăcașului de cult au primit Crucea Eparhială pentru laici și diplome de recunoștință.

Sărbătoarea s-a încheiat cu un cuvânt de mulțumire rostit de părintele paroh Aurel Teodor Popa, iar Preasfinția Sa Virgil Bercea și monseniorul Luca Caveada au primit în dar câte o icoană, ca semn de prețuire și recunoștință din partea comunității.

Cristian CIULEA
Biroul de Presă EGCO

Pr. Cristian F. SABĂU

PERSOANE, FAPTE, VIEȚI MEMORABILE ÎN ISTORIA BISERICII GRECO-CATOLICE

Amintirea unui prieten: Părintele Gabriel Beita

Cu părintele Gabriel ne scriam adesea, chiar zilnic. Știam că ESTE cineva acolo, iar această conștiință aducea parcă mai mult sens, mai multă poftă de viață. Când l-am felicitat la mijlocul lui august 2025 pentru aniversarea hirotonirii preoțești, mi-a răspuns ceva trist: „să te rogi pentru mine pentru că, acum, la 7 ani de preoție, am primit un diagnostic foarte dur: cancer la ficat. Așa că mă încredințez rugăciunilor tale și mă pun în mâna Domnului”. De atunci, îl simțeam încă și mai apropiat, căci un confrate lupta și spera alături de mine. Și de data aceasta, motivul nu mai era teoretic, ca și cu alte persoane; din păcate era cât se poate de concret, amenințător și înspăimântător. Își dădea seama de asta el: i-am perceput însă curajul și credința; i-am simțit trepidația și teama umană, fără de care cele dintâi mi-ar fi părut artificiale și ne-credibile.

Părintele Gabriel Beita s-a născut la 27 februarie 1976, în localitatea Moinești (jud. Bacău), fiind primul copil al familiei Virgil și Angela Beita. A urmat studiile primare și gimnaziale în localitatea natală. Cercetășia în Asociația Cercetașilor Scout Europa l-a șlefuit și i-a lăsat o urmă ce avea să-l însoțească și mai apoi, în viața de preot. Îmi spunea că își aducea aminte de mine deja din acei ani și din acel context.

În anul 2008, a absolvit Facultatea de Științe Economice, urmată de un program de master la Universitatea din București. În anul 1999, s-a căsătorit cu Mihaela Isabela, cu care au fost dăruți de Dumnezeu cu doi copii: Alin și Măriuca. În anul precedent, 1998,

cumnata lui și soțul ei au murit într-un grav accident de mașină, lăsând în urmă trei copii. Împreună cu cea care avea să-i fie soție și-au propus ca, la întemeierea unei case a lor, să îi adopte pe aceștia mici. Se poate spune, prin urmare, că au avut cinci copii: doi de sânge și trei primiți.

În anul 2010, familia s-a mutat la Oradea. Îl aveau aici pe pr. Iosif Balint (1935-2018), tatăl Isabellei, care era preot la Catedrala „Sfântul Nicolae”. În timpul unui pelerinaj la Lourdes, Gabriel a simțit chemarea la preoție. A renunțat la activitatea sa profesională: se găsea la Milano și lucra acolo. A intrat în Seminar la Oradea, pe care l-a absolvit în anul 2016. Îmi amintesc, pe când era încă seminarist, că s-a așezat la parterul clădirii o pianină. Cum știa să cânte la clape, venea uneori și o pornea, umplând atmosfera de armonii, pe care le auzeam din camera mea.

O fi fost prin primăvara lui 2018, că am amintirea cea mai pregnantă cu el, cea care-l definește în memoria mea. E vorba despre ultima oară când am reușit să asigur o săptămână încheată de serviciu liturgic ca preot în Seminarul Teologic de la Oradea (moment semnificativ pentru mine atât în sine, cât pentru ceea ce a făcut Gabriel față de mine). Așadar, trebuia să slujesc la altar. Cum aveam probleme de echilibru, a fost solicitat el, care era diacon, să-mi stea alături. În acest mod, în fiecare dimineață preț de o săptămână, el se trezea devreme și venea pe jos din Centrul Oradei pentru a mă sprijini la Liturghie. Mâna lui deschisă, întinsă pentru a mă ajuta, a devenit -din realitate ce caracteriza acel moment- simbol al persoanei sale, semn al lui de care mi-am amintit deseori și pe care l-a demonstrat a fi întocmai și alte dăți. Atunci când, mai târziu, făceam referire în discuțiile cu el la acest gest, îmi spunea că nu înțelege la ce mă refer: deci fusese ceva spontan!

La 15 august 2018, a fost hirotonit preot de PSS Virgil Bercea. Mai apoi, am păstrat iconița-amintire de la hirotonirea lui pe panoul din fața mesei mele de birou, între iconițele altor preoți pe care îi consider semnificativi pentru mine. Se bucura când, de-a lungul timpului, o vedea și era fericit că păstram atât de aproape ceva important din viața lui.

Întâia și singura numire a fost aceea de paroh al bisericii greco-catolice „Sfânta Tereza de Lisieux” din Beznea (jud. Bihor). A fost foarte iubit de oameni, care l-au „simțit” că era autentic și că ținea la ei cu adevărat. În calitate de păstor, a avut felurite inițiative pastora-

(urmare din pag. 15)

le, culturale și ecumenice, (orele de cateheză, Prima Sfântă Împărtășanie, „Duminica în familie”, etc.). Îmi povestea adesea că întreținea relații cordiale și de prietenie cu reprezentanții celorlalte culte din localitate și cu respectivii lor enoriași. Pr. Gabriel poseda un neîndoielnic „dar al prieteniei”, pe care, prin cuvinte și dincolo de acestea, mi l-a arătat mie și altora. Era fidel și constant în a demonstra că „îi pasă”.

În verile anilor 2021 și 2022, prin amabilitatea pr. Gabriel, am fost pentru concediu de relaxare la căsuțele din Beznea. Mereu s-a îngrijit de mine să-mi fie bine și să nu-mi lipsească nimic, venind el personal să se asigure că totul era în regulă. În schimb, în vara lui 2023, m-a primit pentru recreere câteva zile în casa parohială de la Beznea, în care terminase șantierul. Încă și mai îndeaproape, s-a ocupat de mine; a fost o ocazie pentru a mânca hrană gătită de el și a ne împărtăși aspecte ale vieților noastre.

Îmi aduc aminte că îmi spunea că, la un moment dat, a început să traducă volumul lui Pietro Sarubbi, actorul care l-a interpretat pe Baraba în filmul „The passion of tthe Christ” regizat de Mel Gibson în 2004. Am încercat să îl susțin cât am putut în această acțiune. Chiar dacă nu citisem cartea, mi se părea un demers semnificativ. Mi-a împărtășit unele citate din carte, care l-au impresionat. Redau acum un fragment

pe care mi l-a scris în 29/1/2023: „Pentru a nu știu câta oară mă regăsesc tras de soldații romani, cu furtuna mea de om în inimă, mereu constrâns să sufăr hărțuielile pe care destinul mi le-a rezervat. În timp ce mă apropiu, atenția mea este atrasă de figura îndepărtată și delicată a lui Isus. Ajung lângă coloană unde sunt încătușat. Pilat vorbește mulțimii iar eu mă regăsesc în fața lui Isus, al său alter ego improbabil. Îl observ și nu e obișnuitul Isus cinematografic. Rămân impresionat de asemănarea izbitoare și de perfecțiunea imaginii. Zdrențaros și suferind, nu a fost încă biciuit, dar poartă deja semnele primelor maltratări. Actorului nu i s-au acordat privilegiile speciale și nici el nu se menajează. Nu are încălțări ridicole ca ale mele iar între o scenă și alta nu face pauze, nu iese și intră în personaj cum fac eu, vorbind, lamentându-mă sau bând ceai cald ci trăiește cu mare demnitate disconfortul și durerea personajului său. Sunt atins de acest exemplu educativ, foarte puternic, pe care mi-l dă protagonistul, care, tare pe poziția sa, ar putea să pretindă orice confort, orice privilegiu și totuși, cu stoicism, stă acolo nemișcat, descălțat și îndurerat, în frig, identificându-se cu Isus” (Pietro Sarubbi).

Cartea lui Pietro Sarubbi De la Baraba la Isus. Convertit de o privire, în traducerea pr. Gabriel Beita a apărut în anul 2024. În vederea lansării, părintele avea planuri mari: s-a dus la Milano pentru a-l invita la evenimentul lansării volumului pe Pietro Sarubbi însuși (cu care se împrietenise deja dinaintea tipăririi cărții), iar din castingul filmului voia să o invite la Oradea la prezentarea cărții pe doamna Maia Morgestern.

Însă apariția bolii și mai ales intrarea în Veșnicie a spulberat toate aceste proiecte. Ultimele sale luni au fost destul de chinuitoare; s-a supus chimioterapiei și tratamentelor oncologice ce i-au fost prescrise. În 29/10/2025 îmi scria: „Am slăbit și fizic pentru că nu am putut să mănânc. (...) Oferim lui Isus suferința și împreună cu El e mai ușor de dus” (pr. Gabriel Beita). Eu am îndrăznit să-i arăt latura tristă a sufletului meu, dar el opta să lupte și să-și păstreze voioșia.

A trecut la Domnul pe 16/1/2026, când, după o lună, ar fi împlinit cincizeci de ani. Când am aflat vestea, m-am simțit puțin singur, dar m-am gândit că tot chinul lui a încetat și că, acum, îi spune Domnului față către față cuvinte frumoase despre fiecare dintre noi. Chiar dacă acum îmi lipsește foarte mult, mă consolează gândul că într-o zi ne vom revedea...

Închei tot cu unele cuvinte de-ale lui pe care mi le-a scris în 16/12/2021: „Ca oameni am vrea ca cei dragi ai noștri să fie mereu lângă noi, ca preoți știm că e mai important să-și mântuiască sufletele. Balansăm între cele două situații și tocmai de asta e dificil de spus ceva” (pr. Gabriel Beita).

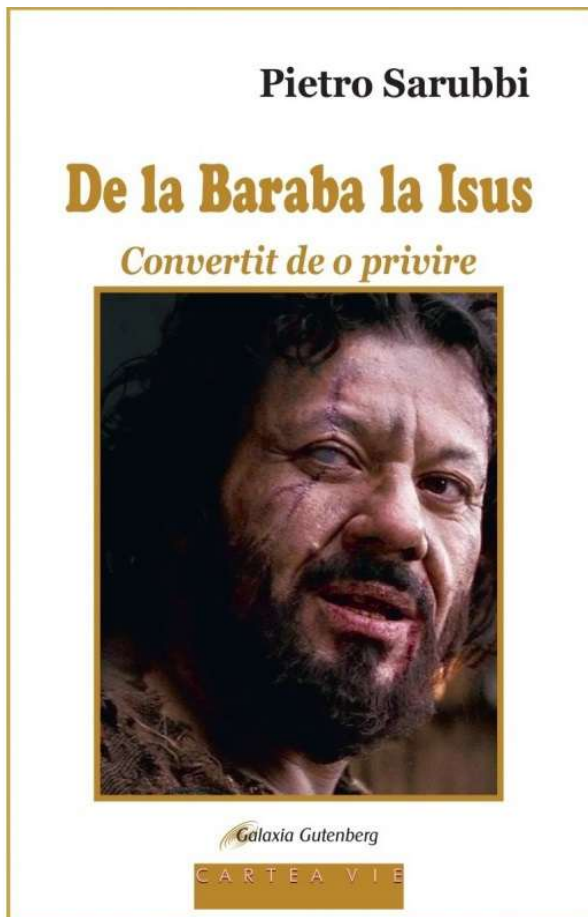

Foto: <https://carturesti.ro>

Alin CREȚU

Sita de aur: Cum cerni contextul zilnic pentru a extrage esențialul

Suntem bombardat mediativ din toate părțile. Deschizi ochii dimineața și, înainte de a apuca să-ți bei cafeaua, ești deja inundat: notificări, știri bombastice, frânturi de conversații pe chat, e-mailuri de la locul de muncă și clipuri video care rulează pe fundal. Informația este peste tot, e gratuită și vine peste noi ca un tăvălug. Paradoxul hiperconectivității actuale constă în faptul că, în ciuda accesului constant la informație, resimțim frecvent o lipsă acută de sens la finalul zilei.

Diferența dintre un om copleșit de haosul digital și unul care evoluează constant nu stă în volumul de informație asimilat, ci în abilitatea de a trece totul printr-o sită de aur mentală.

Majoritatea dintre noi suferim de o formă ciudată de orbire modernă. Asimilăm cantități uriașe de date, dar nu reținem aproape nimic util. Trecem prin zile ca niște consumatori pasivi, lăsând fluxul zilnic de detalii să ne spele mintea fără să lase vreo urmă. Informația brută, de una singură, e doar zgomot de fond. Ea devine o resursă reală abia în momentul în care o treci prin filtrul atenției conștiente.

Gândește-te la viața ta de zi cu zi ca la albia unui râu plină de nisip și nămol. Dacă doar privești apa curgând, pleci acasă fără să fi câștigat nimic. Dacă folosești o sită fină, abia atunci începi să aduni pepitele de aur – acele detalii aparent banale care îți pot debloca o problemă la locul de muncă, o idee de proiect sau o soluție într-o relație nesatisfăcătoare.

Ca să transformi mormanul de informații brute în ceva productiv, ai nevoie de un sistem simplu de filtrare, nu de strategii complicate.

În primul rând, totul pleacă de la intenție. Mintea noastră este un mecanism biologic de căutare. Dacă nu îi dai o sarcină clară, va absorbi doar drame, bârfe și ce mai decide algoritmul să-i arunce în față. Încearcă să-ți pui o singură întrebare înainte de a începe ziua: „Ce problemă vreau să rezolv astăzi?” Vei fi uimit cum creierul tău va începe să „agațe” instinctiv răspunsuri din discuții absolut întâmplătoare sau dintr-un articol parcurs pe fugă.

Apoi, ai nevoie de selecție radicală. Nu tot ce îți captează atenția îți merită și timpul. Învață să spui un „nu” hotărât stimulilor ieftini care doar îți consumă energia. Dacă o informație nu poate fi aplicată, nu-ți oferă o perspectivă nouă și nu-ți aduce nicio valoare reală, las-o să treacă prin sită direct în uitare.

Ultimul pas, și cel mai important, este conversa imediată. Aurul nu are nicio valoare dacă rămâne blocat în sită. O idee excelentă auzită într-un context oarecare devine utilă doar dacă o notezi și o testezi rapid. Eficiența nu înseamnă să acumulezi la infinit, ci să folosești rapid puținul care contează.

Filtrarea aceasta nu este un simplu mit motivational, ci are o bază neurobiologică reală. În creierul nostru există o rețea de neuroni numită Sistemul Activator Reticular. Funcția sa principală este de a selecta stimulii relevanți care trec în planul conștient, ignorând elementele nesemnificative pentru a preveni supraîncărcarea cognitivă. Când îți setezi o intenție dimineața, de fapt programezi acest filtru. E exact motivul pentru care, atunci când vrei să-ți cumperi o anumită mașină, începi să o vezi brusc peste tot pe stradă. Oportunitățile erau acolo și înainte, dar abia acum ai pornit reflectorul spre ele.

Desigur, sita mentală are nevoie și de unele practice, mai ales într-un mediu digital proiectat special să ne fure atenția. Să te bazezi doar pe voință e o capcană. Poți folosi aplicații simple de tip „read-it-later” (cum sunt Pocket sau Instapaper) sau feed-uri personalizate ca să consumi conținut atunci când vrei tu, nu când vrea o rețea socială.

Tot aici apare și problema colecționării compulsivă de linkuri, capturi de ecran și pagini salvate pe care nu le mai deschidem niciodată. Soluția e să ai un spațiu de stocare extern (în Notion, Obsidian sau chiar într-o agendă clasică), dar organizat nu pe categorii rigide, ci pe proiecte clare. O informație e prețioasă doar dacă o poți atașa unui obiectiv curent.

Și nu uita de regula celor 24 de ore. Valoarea unei idei scade cu fiecare oră în care rămâne nefolosită. Dacă descoperi o soluție și nu acționezi în niciun fel într-o singură zi, creierul o șterge. Conversia nu înseamnă să schimbi lumea peste noapte; înseamnă să scrii ideea cu propriile cuvinte, să o discuți cu un coleg sau să schițezi un plan minim. Fă ceva cu ea înainte să dispară.

La final, gândește-te că și tu, la rândul tău, transmiți informații către alții – fie că ești manager, profesor, părinte sau scriitor. Ca să spargi orbirea celor din jur și să treci de sita lor, nu oferi teorie rigidă. Alternează conceptele cu exemple concrete, povești și imagini puternice. Doar coborând ideile în realitatea imediată le vei face de neuitat.

Resursele de care ai nevoie ca să treci la următorul nivel nu sunt ascunse în cursuri secrete de mii de euro. Ele sunt deja în jurul tău, deghizate în rutina zilnică: în feedback-ul sincer al unui coleg, într-o greșală din care ai învățat o lecție scumpă sau într-o simplă observație matinală.

Informația e gratuită și pretutindeni. Depinde doar de tine dacă alegi să te îneci în ea sau să folosești sita atenției ca să extragi, zi de zi, esențialul.

Relicvele Sfântului Francisc de Assisi vor veni la Oradea

Anul Jubiliar Franciscan 2026 aduce pentru Biserica din România un eveniment cu totul excepțional. Pentru prima dată în istorie, relicvele Sfântului Francisc de Assisi vor ajunge în țara noastră, iar prima comunitate care va avea bucuria de a le primi este Sanctuarul Eparhial „Maica Domnului” din Oradea, încredințat păstoririi fraților franciscani.

În zilele de **31 iulie, 1 și 2 august 2026**, credincioșii sunt invitați să participe la un program special de rugăciune și venerare, dedicat unuia dintre cei mai iubiți sfinți ai creștinătății. Relicvele expuse spre venerare provin din massa corporis a Sfântului Francisc și sunt încastrate în bustul-relicvar care va fi prezent în sanctuar pe întreaga durată a evenimentului.

Biroul de Presă EGCO

<https://www.santantonio.org>

Vivat, crescat, floreat!

Ziua de 30 mai 2026 a fost marcată de un eveniment deosebit pentru Departamentul Oradea al Facultății de Teologie Greco-Catolică, din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca, pentru Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan” Oradea și pentru Episcopia Greco-Catolică de Oradea: cursul festiv al absolvenților din anul 2026.

Studentii au încheiat într-un cadru festiv următoarele programe de studiu oferite de facultatea noastră: Teologie greco-catolică pastorală (la Oradea) - licența, 4 ani - și Fundamentele creștine ale identității europene - master, 2 ani. De asemenea, seminariștii au încheiat parcursul formativ în cadrul Seminarului Teologic Greco-Catolic.

Evenimentul s-a încheiat cu tradiționalul schimb de chei, înmânarea diplomelor și poza de grup.

Dragoș TOMESCU
www.seminaroradea.ro

Cu privirea spre cer și pașii spre viitor

La Liceul Greco-Catolic „Iuliu Maniu” din Oradea, emoția și recunoștința au marcat festivitatea de absolvire a claselor a VIII-a, un moment de bilanț și de speranță care a încheiat o etapă importantă din viața elevilor și a deschis, totodată, drumul către anii de liceu.

Ziua de vineri, 11 iunie 2026, a început în spirit de rugăciune și mulțumire, prin participarea elevilor, însoțiți de doamnele diriginte Patricia Capriș, Camelia Bocar și Natalia Hoduș, alături de profesori și părinți, la Sfânta Liturghie celebrată în Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae” de pr. Ovidiu Duma și pr. Traian Dobrată. În cadrul celebrării au fost înălțate rugăciuni de recunoștință pentru anii petrecuți împreună, pentru prietenii legate, pentru încercările depășite și pentru toate darurile primite în această perioadă de formare. Liturghia a fost animată chiar de elevi, în acompaniamentul la orgă al doamnei director Antonia Nica.

Cu privirea îndreptată spre viitor, dar cu sufletul încă legat de locul în care au crescut și s-au format, ab-

solvenții Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu” au lăsat în urmă o etapă frumoasă a vieții lor, purtând mai departe prietenii, valorile și experiențele care i-au modelat în acești ani. Mult succes pe mai departe!

Mihaela CABA-MADARASI
Biroul de Presă EGCO

Exerciții spirituale pentru preoții Eparhiei Greco-Catolice de Oradea

